

El poble de Rasquera és així

**ANTONI
PANADÈS**
Corresponsal

Darrerament s'ha popularitzat molt el poble Rasquera, que si el cànnabis, que si el foc i altres coses desagradables. En canvi, els qui coneixem la idiosincràsia de l'esmentada vila ens guanya la voluntat de visitar-la sempre que podem, per moltes altres moltes ben diferents.

Malgrat que els focs han castigat novament l'ufanosa serra de Cardó, ja que fa anys va sofrir un altre incendi important, Rasquera, bona part d'aquesta serralada, ja havia recuperat la zona amb els

punts tan importants ecològicament com la Font del Teix, la de la Portella, les ermites de Sant Onofre, de Santa Agnès, Santa Anna i de l'Àngel, de Sant Josep, Santa Teresa, el Carme, Sant Roc i Sant Joan, i les ruïnes de les de Sant Jeroni i Sant Bernat, rodejades d'alzines i boscatge per on pasturen les cabres blanques semisalvatges, però que quan senten el crit o el xiulet del seu pastor, deixen el ramat comú i van a buscar el seu amo.

Les primeres notícies de Rasquera són de l'any 1153, quan Ramon Berenguer IV conqueria gran part de la Catalunya Nova i arribava a Rasquera, donant el lloc als templers i aquests carismàtics

freres atorgaren el 1171 la corresponent carta de població. El 1317 el rei Alfons I ho passà als hospitalers. El 1358 Rasquera era habitada per 32 llars de foc o sigui 32 famílies. El 1718 tenia 750 habitants, el 1900 hi vivien 1.305 persones i el 1936 encensaven 1.520. M'expliquen que d'antuvi al terme hi havia nuclis ara deshabitats com el Burgar, els Masets i els Masos. Sembla que el nom ve del primitiu Rask-wera, Ras-era, Carasquera o Carrasca.

Els llocs famosos per visitar són les fonts de la Dou i del Teix, aquesta amb refugi per a excursionistes, restes arqueològiques entremig d'un turó en harmonia al costat de la Casa Forta o Cas-

tell, estructura medieval a l'entorn de l'església construïda pels templers amb altar d'estil barroc, parròquia de Sant Joan Baptista, del segle XVIII, el racó i les escales d'en Blai, el pic de la Xàquera amb 944 metres d'altitud i la Creu de Santos, amb 941, entre d'altres cims de la serra i de les planes del Burgar, afegirem l'Avenc de la Guineu, la Cova dels Coloms, la Moleta Rodona, el Barranc de Pedrafetes i el poblat ibèric.

El nucli de carrers estrets i costeruts fan respirar un ancestral aire de vida rural, que es desenvolupa tranquil·lament en mig de parets color ocre i teulades vermelloses de les quals surten típiques xemeneies que, quan s'acaba la tarda, desprenen fum que es barreja amb els crepuscles romànics i preciosos de l'entranyable zona de la Ribera d'Ebre.

A l'agost, a la festa major de Sant Domènec, cal destacar l'aparició del Fardatxo, el ball de la joia rasquerana i la romeria a l'ermita, també el Carnaval, la Nit de Sant Joan, la Fira ramadera i artesana amb exhibició de ramats i gossos d'atura.

En gastronomia cal destacar la carn de cabra blanca de la serra amb DO, els rovellons, els pastissos, el recapte i l'escudella; les collites d'ametllers, oliveres, fruita dolça, garrofers, patates, llegums i cereals; i l'elaboració de capsetes, coca fina, panadons, mantegades i rosegons. Amb el margalló, boix i palma fan senalles, ventalls i cabassos, la cooperativa elabora bon oli i millor vi.

Rasquera té tots els serveis i instal·lacions adequats per al poble, que el fan un lloc ideal per viure o visitar-lo un cap de setmana.